

ע"פ 19172/06/14 - איוון טוקמצ'וב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

13 יולי 2014

ע"פ 19172-06-14 טוקמצ'וב נ' מדינת

ישראל

עפ"ג 3048-06-14 מדינת ישראל נ'

טוקמצ'וב

לפני:

כב' השופט אברהם טל, אב"ד - נשיא כב' השופט יעקב שפסר

כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטין

איוון טוקמצ'וב

המערער (המשיב)

נגד

מדינת ישראל

המשיבה (המערערת)

נוכחים:

המערער ובא כוחו עו"ד איתי בן-נון

ב"כ המשיבה עו"ד איילה אורן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בת"פ 20993-12-13 (בית משפט השלום בפתח תקווה) בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כניסה למקום מגורים במטרה לבצע עבירה וניסיון גניבה ונידון לתקופת מאסר כוללת של שנה המורכבת משבעה חודשי מאסר בגין העבירות נושא הרשעתו והפעלה בחופף ובמצטבר של שישה חודשי מאסר על תנאי שתלויים ועומדים נגדו, לשמונה חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין ולתשלום פיצוי בסך ₪ 800 ולתשלום קנס בסך ₪ 500.

המערער מערער על הכרעת הדין וגזר הדין, והמשיבה מערערת על קולת עונש המאסר שהוטל על המערער.

המערער טוען כי לא היה מקום להרשיעו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש שכן השכן, אותו נשך המערער בכתפו, לא היה מוסמך לעכב אותו על פי הוראות סעיף 75(א) לחסד"פ סמכויות אכיפה -מעצרים תשנ"ו - 1996 שכן המערער לא ביצע בפניו עבירת פשע, גניבה או עבירה שגרמה נזק של ממש לרכוש.

עמוד 1

אמנם, השכן ראה את המערער בלובי הכניסה של הבניין שבו גר כאשר בידו מנעול חתוך של אופניים, אך הכניסה של המערער לבניין לא בוצעה בנוכחות השכן וכך גם חיתוך המנעול מהאופניים לא בוצע בנוכחותו.

ב"כ המערער טוען כי כאשר השכן ראה את המערער לראשונה, לא הבחין בכך שהמנעול היה חתוך אלא הדבר התגלה לו בדיעבד.

ב"כ המשיבה טוענת כי קמה לשכן סמכות לעכב את המערער עד בוא השוטר, שאותו הזעיק לאחר מכן, שכן הוא ביצע עבירות של כניסה לבניין, גם אם לא נדרש לפרוץ את דלת הכניסה שהקוד שלה היה מקולקל ושל גניבה לפחות לגבי המנעול שהחזיק בידו, אם לא לגבי האופניים.

לאחר שעיינו בעדותו של השכן בפני בית המשפט קמא, הגענו למסקנה כי קמה לו סמכות לעכב את המערער שכן המערער ביצע בפניו עבירה של גניבת המנעול, למצער, וכן עבירה של כניסה לבניין שאיננו דירה.

מאחר וקמה לשכן סמכות העיכוב, לא היה המערער זכאי להתנגד לעיכוב, ובוודאי לא בדרך האלימה שהתנגד לה, בכך שנשך את גופו של השכן והותיר צלקת על גופו, כאשר הנשיכה חדרה דרך החולצה שלבש.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור כלפי הכרעת הדין.

ב"כ המשיבה טוענת בהודעת הערעור כלפי קולת העונש כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא התחשב במידה הראויה בעברו הפלילי של המערער, שכולל עבירות רבות נגד הרכוש שבגינן נידון לעונשי מאסר בפועל ולעונשי מאסר על תנאי שלא הרתיעו אותו מלפגוע ברכוש הזולת, כאשר בעבירות נושא גזר הדין ביצע שלושה חודשים לאחר ששוחרר ממאסר קודם.

כמו כן טוענת המערערת כי בית משפט קמא לא ייחס חומרה ראויה לעבירות הרכוש ולעבירת האלימות נושא הרשעתו של המערער, ולא נתן משקל ראוי לפגיעה בביטחון הציבור וברכוש.

ב"כ המשיב תומך בגזר הדין של בית המשפט קמא ומצביע על מצבו הרפואי של המערער, שהוא נשא HIV, דבר שגורם להיותו אסיר בתנאים קשים ומבודדים.

עיון בגזר הדין של בית המשפט קמא מעלה כי לא התעלם כלל ועיקר מהתנהגותו של המערער נושא הרשעתו, אשר פגעה בערכים החברתיים של זכות האדם וביטחון, לקניין ולשלמות גופו, שבהם פגע המערער. בית המשפט קמא גם לא שקף, ובצדק, לקולת העונש את לקיחת האחראיות של המערער על מעשיו וזקף לחומרת העונש את עברו הפלילי, לרבות עונשי מאסר שריצה ועונשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו.

מה שעמד לנגד עיניי בית משפט קמא, ואשר עומד לנגד עינינו, הם מצבו הבריאותי של המערער ונסיבותיו האישיות כפי שפורטו בגזר הדין, נתונים שגרמו לבית המשפט קמא להציב את המערער ברף התחתון של מתחם הענישה שקבע.

נימוקים אלה מביאים גם אותנו לדחות את הערעור כלפי גזר הדין של בית המשפט קמא.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את שני הערעורים.

ניתן והודע היום ט"ו תמוז
תשע"ד, 13/07/2014
במעמד ב"כ הצדדים
והמערער.
אברהם טל, נשיא
אב"ד

יעקב שפסר, שופט

ד"ר שמואל בורנשטיין,
שופט